

стъта, а вторитѣ, които съставляли мнозинството — народа—занаятитѣ и търговията, били трудолюбиви, изкустни, честни и скромни. Макаръ трудолюбивъ и способенъ, народътъ бедствувалъ, понеже билъ измжчванъ както отъ властитѣ, тъй и отъ частнитѣ турци. Той понасялъ по-тежки данъци, всички тегоби и злочиния. Имотътъ, честъта и животътъ му винаги били изложени на турския произволъ. Беззащитенъ, и безсиленъ той билъ всѣкога онеправданъ и виновенъ“. Хаджи Йорданъ виждалъ ясно, че народътъ е безсиленъ, защото е разнебитенъ вследствие тройния турско-фанариотско-чорбаджийски тероръ, на който може да се противопостави той само сплътенъ въ едно тѣло чрезъ общо действие. Безъ да губи време, той съставя изъ срѣдата на недоволната класа и на по-съзнателнитѣ тайно народно братство за взаимна помощ и защита. Въ първо време цельта била да се обезпечи безопасност и подобри економическото положение на членоветѣ, чрезъ сговоръ и любовъ помежду си, а следъ това да се основе една общонародна мощна организация, която да унищожи всички други вредни и опасни за народа. Основатели и настоятелствени членове били: 1) Хаджи Нойко хаджи попъ Божиловъ 2) Добри Желѣзковъ*), 3) Коста Топракчиевъ, 4) Христо Топракчиевъ, 5) Цено Коньовъ, 6) Хаджи Люцканъ, 7) Паскалъ Хаджи Кутевъ, 8) Бяно Абаджиятъ, 9) Мавроди Кожухарътъ, 10) Иванчо Куртевъ (Всички тѣ били млади майстори, първенци занаятчии и търговци. дейни, честни и изпитани родолюбци), 11) Попъ Сидеръ и 12) самия Х. Йорданъ (председателъ).

Братството бързо привличало членове между разнитѣ еснафи и обединявайки ги въ единъ общъ еснафски съюзъ се почувствувало способно и силно да се намѣсва въ общественитѣ работи. Водѣло преписка съ цариградскитѣ еснафи и косвено съ самия диванъ по разни обществено-икономически въпроси. Подкрепено отъ цѣлия производителенъ и работенъ народъ, то смѣло търсѣло смѣтка отъ чорбаджиитѣ управници на градскитѣ общински, училищни и църковни дѣла. Довчерашнитѣ страхливи и смирени като зайци торлаци станали безстрашни като лъвове, единодушно и решително се застъпвали за правата си. Тѣ изтикали чорбаджиитѣ гъркомани отъ разнитѣ обществени длѣжности, като общински, църковни, училищни настоятели, първомайстори на разнитѣ еснафи, пратеници на архие-

*) Отпосле първи български фабрикантъ, за което е нареченъ „Фабрикаджиятъ“.